

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)
z 13. septembra 2005 *

Vo veci T-140/02,

Sportwetten GmbH Gera, so sídlom v Gere (Nemecko), v zastúpení:
A. Zumschlinge, advokát,

žalobkyňa,

proti

Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT),
v zastúpení: D. Schennen a G. Schneider; splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

ďalší účastník konania pred odvolacím senátom Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT) a vedľajší účastník v konaní pred Súdom prvého stupňa:

* Jazyk konania: nemčina.

Intertops Sportwetten GmbH, so sídlom v Salzburgu (Rakúsko), v zastúpení:
pôvodne H. Pfeifer, neskôr R. Heimler, advokáti,

ktorej predmetom je žaloba proti rozhodnutiu štvrtého odvolacieho senátu Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) z 21. februára 2002 (vec R 338/2000-4), týkajúcemu sa návrhu na vyhlásenie neplatnosti obrazovej ochrannej známky Spoločenstva INTERTOPS,

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (druhá komora),

v zložení: predseda komory J. Pirrung, sudcovia A. W. H. Meij a I. Pelikánová,

tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na žalobu podanú do kancelárie Súdu prvého stupňa 2. mája 2002,

so zreteľom na vyjadrenie k žalobe podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 5. augusta 2002,

so zreteľom na vyjadrenie k žalobe vedľajšieho účastníka konania podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 22. augusta 2002,

so zreteľom na repliku podanú do kancelárie Súdu prvého stupňa 7. januára 2003,

so zreteľom na dupliku vedľajšieho účastníka konania podanú do kancelárie Súdu prvého stupňa 29. júla 2003,

po pojednávaní zo 16. februára 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Dňa 11. januára 1999 Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ďalej len „ÚHVT“) zverejnil zápis ochrannej známky Spoločenstva požadovaný vedľajším účastníkom konania na základe nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mím. vyd. 17/001, s. 146), vo forme obrazového označenia vyobrazeného nižšie a v požadovanej červenej, bielej a čiernej farbe:



- 2 Služby, pre ktoré bol zápis ochrannej známky požadovaný, patria do triedy 42 v zmysle Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známk z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení a zodpovedajú nasledujúcemu opisu: „Služby bookmakera, služby týkajúce sa akýchkoľvek stávk“ (ďalej len „predmetné služby“ a „predmetná ochranná známka Spoločenstva“).
- 3 Dňa 17. mája 1999 žalobkyňa podala na ÚHVT návrh na vyhlásenie neplatnosti podľa článku 51 ods. 1 písm. a) nariadenia (ES) č. 40/94, týkajúci sa predmetnej ochrannej známky Spoločenstva. Na podporu svojho návrhu sa odvoláva na absolútny dôvod zamietnutia stanovený v článku 7 ods. 1 písm. f) a článku 7 ods. 2 nariadenia č. 40/94.
- 4 V tom istom čase bol aj majiteľom nemeckej ochrannej známky vo forme slovného označenia INTERTOPS SPORTWETTEN (ďalej len „nemecká ochranná známka“) pre tie isté vyššie uvedené služby.
- 5 Rozhodnutím z 2. februára 2000 výmazové oddelenie ÚHVT zamietlo návrh na vyhlásenie neplatnosti z dôvodu, že predmetná ochranná známka Spoločenstva nie je v rozpore ani s verejným poriadkom, ani s dobrými mravmi.
- 6 Rozhodnutím z 21. februára 2002 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) odvolací senát zamietol odvolanie podané žalobkyňou a zaviazal ju na náhradu trov odvolacieho konania.
- 7 Podľa odvolacieho senátu pri posúdení, či je ochranná známka v rozpore s článkom 7 ods. 1 písm. f) a článkom 7 ods. 2 nariadenia č. 40/94, je totiž predmetom skúmania samotná ochranná známka. Žalobkyňa však netvrdila, že samotná

predmetná ochranná známka Spoločenstva je vo všeobecnosti v rozpore s verejným poriadkom alebo s dobrými mravmi, ale že je v rozpore s verejným poriadkom alebo s dobrými mravmi len v Nemecku. Otázky, či verejný právo bráni vedľajšiemu účastníkovi konania, aby ponúkal predmetné služby ako také v časti Spoločenstva alebo či propagovanie týchto služieb ako také je v rozpore s dobrými mravmi, nesúvisia vôbec s ochrannou známkou, pod ktorou sa žalobkyňa rozhodla svoje služby poskytovať. Zabránenie vedľajšiemu účastníkovi konania používať predmetnú ochrannú známku Spoločenstva v Nemecku je nevyhnutným následkom nemožnosti poskytovania predmetných služieb, ale nemožno z toho vyvodiť záver, že používanie tejto spornej ochrannej známky je nezákonné. Podľa odvolacieho senátu nie je teda potrebné osobitne skúmať otázku, či sa musí článok 7 nariadenia č. 40/94 vykladať samostatne, alebo vo vzťahu s inými vnútroštátnymi odchýlkami v oblasti, ani skúmať, aké závery možno vyvodiť z článku 106 ods. 2 nariadenia č. 40/94.

Návrhy účastníkov konania

8 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil napadnuté rozhodnutie,
- vyhlásil predmetnú ochrannú známku Spoločenstva za neplatnú,
- subsidiárne vyhlásil, že predmetná ochranná známka Spoločenstva nemôže byť v rozpore s nemeckou ochrannou známkou.

- 9 ÚHVT navrhuje, aby Súd prvého stupňa:
- zamietol žalobu,

 - zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.
- 10 Vedľajší účastník konania navrhuje, aby Súd prvého stupňa zamietol návrhy podané žalobkyňou.
- 11 Vo svojej duplike vedľajší účastník konania navrhuje, aby Súd prvého stupňa doplnil do spisu rozhodnutie Deutsches Patent- und Markenamt (Nemecký úrad pre patenty a ochranné známky) z 23. augusta 2000, ktorým tento úrad rozhodol o výmaze nemeckej ochrannej známky.
- 12 Na pojednávaní aj vedľajší účastník konania navrhol zaviazat' žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

O prvom z návrhov žalobkyne, ktorým sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia

Žalobné dôvody a tvrdenia účastníkov konania

- 13 Na podporu svojho návrhu na zrušenie sa žalobkyňa odvoláva na jediný žalobný dôvod vychádzajúci z toho, že napadnuté rozhodnutie porušuje článok 51 nariadenia č. 40/94 v spojení s článkom 7 ods. 1 písm. f) a článkom 7 ods. 2 tohto nariadenia.

- 14 Zdôrazňuje, že právne predpisy viacerých členských štátov, predovšetkým Nemecka, stanovujú, že len podniky schválené vnútroštátnymi orgánmi na ich príslušnom území sú oprávnené poskytovať predmetné služby. V rozsahu, v akom vedľajší účastník konania nevlastní licenciu na poskytovanie predmetných služieb v Nemecku v zmysle § 284 Strafgesetzbuch (Nemecký trestný zákonník), nie je v tejto krajine oprávnený uvedené služby poskytovať a propagovať. Rozsudkom zo 14. marca 2002 Bundesgerichtshof (Nemecký spolkový súdny dvor) jej zakázal propagovať tieto služby v Nemecku a viaceré nemecké súdne rozhodnutia zakázali tretím osobám používať predmetnú ochrannú známku Spoločenstva v Nemecku. Okrem toho vedľajší účastník konania sám vo viacerých veciach v Nemecku uznal, že tam nezískal uvedenú licenciu. Žalobkyňa dodáva, že vyššie uvedené vnútroštátne právne predpisy vrátane § 284 Strafgesetzbuch, sú v súlade s právom Spoločenstva (rozsudky Súdneho dvora z 24. marca 1994, Schindler, C-275/92, Zb. s. I-1039; z 21. septembra 1999, Läärä a i., C-124/97, Zb. s. I-6067, a z 21. októbra 1999, Zenatti, C-67/98, Zb. s. I-7289).
- 15 Podľa žalobkyne z uvedeného vyplýva, že predmetná ochranná známka Spoločenstva je v zmysle článku 7 ods. 1 písm. f) nariadenia č. 40/94 v rozpore s verejným poriadkom a s dobrými mravmi tak v Nemecku, ako aj v iných členských štátoch.
- 16 V tejto súvislosti sa žalobkyňa odvoláva na rozhodnutia vydané Bundespatentgericht (Nemecký spolkový patentový úrad) vo veciach nazvaných „McRecht“, „McLaw“ a „Cannabis“, v ktorých síce nebol zistený dôvod neplatnosti, ale bolo v daných veciach rozhodnuté, že subjekt, ktorý nie je oprávnený poskytovať svoje služby na základe legálneho zákazu, nemá žiadne právo vlastniť ochrannú známku vzťahujúcu sa na poskytovanie týchto služieb.
- 17 Žalobkyňa ďalej popiera, že sa požadujú pri výklade článku 7 ods. 1 písm. f) nariadenia č. 40/94 rovnaké európske pravidlá. Z vyššie uvedenej judikatúry a najmä z už citovaného rozsudku Zenatti totiž vyplýva, že vnútroštátne posúdenia v oblasti úpravy výberu stávok na športové výsledky musia zohľadňovať európsku úroveň. Článok 106 ods. 2 nariadenia č. 40/94 neznamena, že tieto posúdenia sa musia

zohľadniť len na vnútroštátnej úrovni, ale že na tejto úrovni zohľadnené byť môžu. Inak by podľa žalobkyne článok 7 ods. 2 nariadenia č. 40/94 nemal opodstatnenie, pretože ak predmetná ochranná známka Spoločenstva sa nemôže používať len v časti Spoločenstva, vyhlásenie neplatnosti tejto ochrannej známky by bolo neprípustné.

- 18 Žalobkyňa súčasne uvádza, že vzhľadom na zásadu, podľa ktorej ochranná známka na to, aby bola naďalej chránená, sa musí používať, tak v prípade, že jej používanie je pre služby, pre ktoré je zapísaná, spočiatku neprípustné, a v prípade, že akékoľvek iné používanie je v oblasti týchto služieb zakázané, nemôže byť ihneď absolútne hospodársky využitá a neexistuje žiaden nárok na jej zápis. Pokiaľ ide o ochrannú známku Spoločenstva, síce jej používanie v jednom členskom štáte postačuje na splnenie povinnosti používania stanovenú v článku 15 nariadenia č. 40/94, ale článok 7 ods. 2 tohto nariadenia obsahuje zásadu, v zmysle ktorej majiteľ ochrannej známky má známku používať na celom území Spoločenstva s výnimkou jeho nepatrnej časti.
- 19 Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že pokiaľ prihláška predmetnej ochrannej známky Spoločenstva bola podaná 27. novembra 1996 tak, že má právo prednosti pred nemeckou ochrannou známkou, potom ak ochranná známka Spoločenstva nebola vyhlásená za neplatnú, bráni používaniu nemeckej ochrannej známky a vedľajší účastník konania teda nie je oprávnený poskytovať svoje služby v Nemecku.
- 20 Na záver žalobkyňa nesúhlasí s výkladom článku 7 ods. 1 písm. f) nariadenia č. 40/94 zo strany ÚHVT, podľa ktorého uvedené ustanovenie umožňuje zamietnuť prihlášku ochranných znáмок len ak je zjavne v rozpore so základnými pravidlami spoločnosti, t. j. znáмок znevažujúcich alebo urážajúcich. V každom prípade, aj

keď by sme to uznali, toto ustanovenie bolo v prejednávanej veci porušené. Z vyššie uvedenej judikatúry totiž vyplýva, že Súdny dvor pripisuje veľký význam ochrane občanov proti nebezpečenstvu využitia ich hráčaškej vášne. Služby využívajúce túto vášň, ktoré sú schopné osobu materiálne zničiť, sa musia v tejto podobe považovať za znevažujúce alebo urážajúce.

- 21 ÚHVT a vedľajší účastník konania popierajú opodstatnenosť predloženého žalobného dôvodu.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 22 Na začiatku treba pripomenúť, že článok 51 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 40/94, v znení platnom od 9. marca 2004, kedy nadobudlo účinnosť nariadenie Rady (ES) č. 422/2004 z 19. februára 2004, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 40/94 (Ú. v. ES L 70, s. 1; Mim. vyd. 17/002, s. 3) stanovuje, že ochranná známka Spoločenstva sa vyhlási za neplatnú na základe návrhu podaného ÚHVT, „ak bola ochranná známka Spoločenstva zapísaná v rozpore s ustanoveniami... článku 7 [tohto nariadenia]“.
- 23 Posledné uvedené ustanovenie vo svojom odseku 1 písm. f) stanovuje, že do registra sa nezapíšu „ochranné známky, ktoré sú v rozpore s verejným poriadkom alebo s uznávanými princípmi morálky [dobrými mravmi — *neoficiálny preklad*]“ a vo svojom odseku 2 stanovuje, že „odsek 1 sa bude uplatňovať napriek skutočnosti, že dôvody na zamietnutie existujú iba v časti Spoločenstva“.
- 24 Treba najskôr konštatovať, že pokiaľ sa argumenty žalobkyne odvolávajú na iné členské štáty ako Nemecko, nie sú opreté o žiadnu konkrétnu a presnú skutočnosť. Do tejto miery teda sú tieto tvrdenia irelevantné.

- 25 Napokon treba konštatovať, že žalobkyňa netvrdí, že označenie vo forme predmetnej ochrannnej známky Spoločenstva je v rozpore s verejným poriadkom alebo s dobrými mravmi, ani že je v rozpore so službami, pre ktoré sa ochranná známka požadovala. Vo svojich tvrdeniach sa odvoláva najmä na požiadavku, podľa ktorej v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy stanovujúcej, že iba podniky schválené príslušnými orgánmi sú oprávnené poskytovať služby týkajúce sa stávok, je zakázané vedľajšiemu účastníkovi konania poskytovať a propagovať v Nemecku predmetné služby. V tejto súvislosti treba konštatovať, že vedľajší účastník konania nie je držiteľom oprávnenia na poskytovanie predmetných služieb v Nemecku.
- 26 Súd prvého stupňa však zistil, že táto skutočnosť nezapríčiňuje rozpor predmetnej ochrannnej známky Spoločenstva s verejným poriadkom alebo s dobrými mravmi v zmysle článku 7 ods. 1 písm. f) nariadenia č. 40/94.
- 27 V tejto súvislosti treba predovšetkým zdôrazniť, ako už bolo uvedené v napadnutom rozhodnutí a ako uviedli ÚHVT a vedľajší účastník konania, že pri posúdení rozporu ochrannnej známky s verejným poriadkom a dobrými mravmi je potrebné skúmať samotnú ochrannú známku, t. j. označenie pre tovary alebo služby uvedené v zápise ochrannnej známky.
- 28 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že vo svojom rozsudku z 9. apríla 2003, Durferrit/ÚHVT — Kolene (NU-TRIDE) (T-224/01, Zb. s. II-1589) Súd prvého stupňa zdôraznil, že z celého znenia jednotlivých písmen článku 7 ods. 1 nariadenia č. 40/94 vyplýva, že sa vzťahujú na vlastnosti samotnej prihlasovanej ochrannnej známky a nevzťahujú sa na skutočnosti, ktoré sa týkajú konania osoby prihlasovateľa ochrannnej známky (bod 76).

- 29 Skutočnosť, že vedľajší účastník konania nemá v Nemecku oprávnenie poskytovať a propagovať predmetné služby, sa v žiadnom prípade nemôže považovať za skutočné vlastnosti uvedenej ochrannej známky v zmysle vyššie uvedeného výkladu. Táto skutočnosť preto nemá za následok rozpor uvedenej ochrannej známky s verejným poriadkom alebo s dobrými mravmi.
- 30 Potom je potrebné zdôrazniť, že žiadne z tvrdení uvádzaných inak žalobkyňou nemôže zmeniť toto posúdenie.
- 31 Pokiaľ ide totiž o rozhodnutia Bundespatentgericht v už uvedených veciach McRecht, McLaw a Cannabis, z judikatúry vyplýva, že systém ochranných znáмок Spoločenstva predstavuje autonómny systém, ktorý sa uplatňuje nezávisle od iných vnútroštátnych systémov [rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. decembra 2000, Messe München/ÚHVT (electronica), T-32/00, Zb. s. II-3829, bod 47]. Z tohto dôvodu sa musí zápis označenia ako ochrannej známky Spoločenstva posudzovať výlučne na základe príslušnej právnej úpravy Spoločenstva [rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. októbra 2002, Glaverbel/ÚHVT (Povrch sklenenej dosky), T-36/01, Zb. s. II-3887, bod 34]. Z uvedeného vyplýva, že tieto rozhodnutia Bundespatentgericht sú v prejednávanej veci irelevantné. V každom prípade je potrebné konštatovať, čo priznáva aj žalobkyňa, že žiadne z uvedených rozhodnutí sa netýka dôvodu neplatnosti. Navyše rozhodnutia sa týkajú rozdielnych označení a tovarov ako v prejednávanej veci.
- 32 Pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa zásady, podľa ktorej ochranná známka sa musí používať, aby mohla byť naďalej chránená, stačí pripomenúť, ako už bolo uvedené vyššie, že samotná ochranná známka je označením vzťahujúcim sa na tovary alebo služby uvedené v prihláške ochrannej známky, ktoré treba preskúmať z hľadiska použitia článku 7 ods. 1 písm. f) nariadenia č. 40/94. Z uvedeného vyplýva, že vo všetkých prípadoch použitia predmetnej ochrannej známky Spoločenstva je použitie tohto ustanovenia irelevantné.

- 33 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého ak predmetná ochranná známka Spoločenstva nemôže byť vyhlásená za neplatnú, potom žalobkyni je zabránené používať jej nemeckú ochrannú známku, postačí zdôrazniť, že aj keby sa toto tvrdenie pripustilo, táto skutočnosť je irelevantná pri otázke, či ochranná známka Spoločenstva je v rozpore s verejným poriadkom alebo s dobrými mravmi. Táto posledná uvedená otázka, ktorá je predmetom skúmania v prejednávanej veci, uvádza absolútne dôvody zamietnutia uvedené v článku 7 nariadenia č. 40/94, ktoré sú predmetom osobitného posúdenia bez vzťahu k iným ochranným známkam. Otázka používania vlastnej nemeckej ochrannej známky zo strany žalobkyne je v prejednávanej veci irelevantná.
- 34 Ďalej pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa článku 106 ods. 2 nariadenia č. 40/94, treba konštatovať, že uvedené ustanovenie stanovuje, že „[toto] nariadenie, pokiaľ nie je stanovené inak, neovplyvní právo začať konanie na základe občianskeho, správneho alebo trestného práva členského štátu alebo na základe ustanovení práv spoločenstva na účel zákazu používať ochrannú známku spoločenstva do takého rozsahu, že používanie národnej ochrannej známky môže byť zakázané na základe práva tohto členského štátu alebo na základe práva spoločenstva“.
- 35 Ak z uvedeného ustanovenia vyplýva, že používanie ochrannej známky môže byť zakázané najmä na základe právnych predpisov o verejnom poriadku a dobrých mravoch napriek skutočnosti, že táto ochranná známka je chránená zápisom na úrovni Spoločenstva, z tejto možnosti nevyplýva, že je relevantná vo vzťahu k položenej otázke súvisiacej s článkom 51 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 40/94, v ktorej sa žalobkyňa pýta, či uvedená ochranná známka bola zapísaná v súlade s ustanoveniami článku 7 tohto nariadenia. Uvedené tvrdenie teda musí byť zamietnuté.
- 36 Okrem toho, v rozsahu, v akom už bolo rozhodnuté vyššie, že skutočnosť, podľa ktorej vedľajší účastník konania nie je oprávnený v Nemecku poskytovať a propagovať predmetné služby, nemá za následok nesúlady predmetnej ochrannej známky Spoločenstva s článkom 7 ods. 1 písm. f) nariadenia č. 40/94, nie je potrebné

sa zaoberať otázkou, ktorá je predmetom sporu medzi účastníkmi konania, či uvedené ustanovenie je potrebné vykladať samostatne. Z tohto dôvodu nie je ani potrebné skúmať správnosť výkladu tohto ustanovenia zo strany ÚHVT, ani skúmať tvrdenia žalobkyne uvedené v replike týkajúce sa tohto výkladu.

- 37 Potom v rozsahu, v akom je skutočnosť, že vedľajší účastník konania nie je oprávnený v Nemecku poskytovať a propagovať predmetné služby v súvislosti s použitím článku 7 ods. 1 písm. f) nariadenia č. 40/94 irelevantná, nie je potrebné skúmať tvrdenie vedľajšieho účastníka konania, či táto skutočnosť zasahuje do voľného pohybu služieb.
- 38 Z vyššie uvedeného vyplýva, že jediný žalobný dôvod uvedený na podporu prvého z návrhov musí byť zamietnutý, a teda musí byť zamietnutý aj celý prvý žalobný dôvod.

O druhom z návrhov, ktorým sa domáha vyhlásenie predmetnej ochrannej známky Spoločenstva za neplatnú

- 39 Pokiaľ ide o druhý z návrhov, treba zdôrazniť, že z kontextu prvého a druhého návrhu vyplýva, že druhý návrh predpokladá, že prvý návrh, ktorý sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia, bude aspoň čiastočne uznaný, a druhý návrh je teda predložený za predpokladu, ako uviedla žalobkyňa na pojednávaní, že sa vyhovie prvému návrhu.

- 40 Keďže neexistujú dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia, nie je potrebné rozhodnúť o prípustnosti alebo opodstatnenosti druhého z návrhov [pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. júna 2004, „Drie Mollen sinds 1818“/ ÚHVT — Nabeiro Silveria (Galáxia), T-66/03, Zb. s. II-1765, body 50 a 51].

O treťom z návrhov, predložennom subsidiárne, ktorý sa domáha vyhlásenia, že predmetná ochranná známka Spoločenstva nemôže byť v rozpore s nemeckou ochrannou známkou

Tvrdenia účastníkov konania

- 41 Na podporu tohto návrhu žalobkyňa uvádza, že musí byť jasne stanovené, že predmetná ochranná známka Spoločenstva nemá pre jej majiteľa všeobecný „obmedzujúci“ účinok v celom Spoločenstve, pretože ju nie je možné používať v časti Spoločenstva, hoci je to iným podnikom umožnené.
- 42 Na pojednávaní ÚHVT a vedľajší účastník konania uviedli, že uvedený tretí z návrhov treba zamietnuť ako neprípustný z dôvodu nedostatočnej argumentácie a s ohľadom na skutočnosť, že takéto rozhodovanie je upravené vo vnútroštátnom práve a nepatrí do právomoci Súdu prvého stupňa.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 43 V rozsahu, v akom bolo vyššie rozhodnuté o zamietnutí prvého a druhého návrhu ako hlavných dôvodov, treba aj uvedený návrh predložený subsidiárne zamietnuť.

- 44 Keďže žalobkyňa nepredložila žiaden dôkaz na podporu tretieho z návrhov, je potrebné ho ako neprípustný zamietnuť z dôvodu nespĺnenia náležitostí uvedených v článku 44 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, ktorý vyžaduje zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený.

O žiadosti vedľajšieho účastníka konania doplniť do spisu rozhodnutie Deutsches Patent- und Markenamt rozhodol o výmaze nemeckej ochrannej známky

- 45 V tejto súvislosti stačí uviesť, že keďže nie je potrebné rozhodovať o návrhu žalobkyne na vyhlásenie predmetnej ochrannej známky Spoločenstva za neplatnú a pretože v zostávajúcej časti musí byť uvedená žaloba zamietnutá, nie je potrebné rozhodnúť o predložennom návrhu vedľajšieho účastníka konania.

O trovách

- 46 Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. V prejednávanej veci bola žalobkyňa v spore neúspešná a ÚHVT požadoval náhradu trov konania vo svojom návrhu. Na pojednávaní vedľajší účastník konania tiež navrhol, aby žalobkyňa bola povinná nahradiť trovy konania. Skutočnosť, že predložil uvedený návrh na pojednávaní, neodporuje jeho prijatiu (rozsudok Súdneho dvora z 29. marca 1979, NTN Toyo Bearing a i./Rada, 113/77, Zb. s. 1185, a návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Warner k tomuto rozsudku, Zb. s. 1212, 1274). Žalobkyňa je povinná nahradiť všetky trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Nie je potrebné rozhodnúť o návrhu žalobkyne vyhlásiť obrazovú ochrannú známku Spoločenstva obsahujúcu slovný prvok INTERTOPS za neplatnú, ani rozhodnúť o návrhu vedľajšieho účastníka konania o doplnení listiny do spisu.**
- 2. Žaloba sa v zostávajúcej časti zamieta.**
- 3. Žalobkyňa je povinná nahradiť všetky trovy konania.**

Pirrung

Meij

Pelikánová

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 13. septembra 2005.

Tajomník

Predseda komory

H. Jung

J. Pirrung